

espectacles

EL RETORN DE L'AUTOR DE 'BORN TO RUN' | UNA FIGURA POLÈMICA

Pàgines 56 i 57 <<

Ve de la pàgina anterior

Born in the USA són gairebé fixes en l'alineació de la gira, i altres títols com ara *Darkness in the edge of town*, *Ramrod*, *Glory days*, *Bobby Jean*, *No surrender*, *Workin' on the highway* i *She's the one* han tingut així mateix sobrades ocasions per al llum.

És un cas a part *American skin* (41 shots), la controvertida cançó que Springsteen va escriure per denunciar l'acarnissament amb què uns agents de la policia de Nova York van trotejar el 1999 l'immigrant africà Amadou Diallo, de 22 anys. Anava desarmat i va rebre 41 trets. Molta bala. *American skin* (41 shots) va formar part del repertori en els vuit primers concerts de la gira. En algunes ciutats hi va haver xiulets. Després no s'ha tornat a sentir. El públic nord-americà no vol sentir històries desagradables sobre els herois de l'11 de setembre.

L'etern problema. El brillant cronista de les derrotes quotidianes malinterpretat per un públic que se sent satisfet de si mateix i del seu

OFERTA A SOCIS

EL CLUB EXIT VEN 200 ENTRADES

El Club Exit disposa de 200 entrades per al concert de Bruce Springsteen a Barcelona i estan a l'abast dels seus socis. Els primers que truquin al telèfon de **Tick Tack Ticket** (902.15.00.25), a partir de demà dilluns a les 12.00 hores, podran comprar dues entrades per assistir a l'esperat recital que el *Boss* oferirà dimecres al Palau Sant Jordi. El concert s'ha avançat mitja hora, així que en lloc de començar a les 21.30 hores, començarà a les 21.00 hores. Les portes també s'obriran mitja hora abans, a les set de la tarda.

país. Un públic que, com va fer al seu dia el mateix Ronald Reagan, agita la bandera nacional i coreja amb entusiasme la tornada de *Born in the USA* sense advertir que, lluny d'una manifestació de l'orgull de ser nord-americà, la cançó amaga una amarga crítica contra una societat que envia els seus joves a lluitar en guerres absurdes i quan tornen es desenten d'ells i dels seus incòmodes problemes.

En qualsevol cas, els fans de tota la vida també han tingut les seves petites recompenses. En algunes actuacions Springsteen ha recuperat títols dels seus dos primers discos, cançons que ja fa temps van desaparèixer dels repertoris de les gires. Peces com *Mary, queen of Arkansas*, *For you*, *Lost in the flood*, *Does this bus stop at 82nd street* i *Kitty's back* han tornat a la vida dels concerts en directe, sovint interpretades al piano en solitari per l'home que les va compondre. Un que li diuen el *Cap*. Dimecres, a les 21.00 hores, al Sant Jordi. ●

Cançons de la gira

En xifres, el nombre de concerts en què les ha interpretat

The rising	21
Lonesome day	21
Empty sky	21
You're missing	21
Waitin' on a sunny day	21
Worlds apart	21
Badlands	21
Mary's place	21
Countin' on a miracle	21
Into the fire	21
Born to run	21
My city of ruins	21
Land of hope and dreams	21
Born in the USA	21
The promised land	19
The Fuse	18
Prove it all night	15
Ramrod	13
Thunder Road	12
Bobby Jean	11
Dancing in the dark	11
Darkness on the edge of town	10
American skin (41 Shots)	8
Glory days	8
She's the one	8
No surrender	4
Working on the highway	4
Dancing in the dark	3
The ties that bind	3
Night	3
For you	3
Further on up the road	2
Two hearts	2
Something in the night	2
Racing in the street	2
Candy's room	2
Nothing man	2
My hometown	2
Atlantic City	2
Incident on 57th Street	2
Jackson cage	1
Downbound train	1
I'm a rocker	1
Mary queen of Arkansas	1
Little queenie	1
Viva Las Vegas	1
Kansas City	1
Backstreets	1
Dirty water	1
Does this bus stop at 82nd Street?	1
Streets of Philadelphia	1
Kitty's back	1
You can look (but you better not touch)	1
Tougher than the rest	1
Lost in the flood	1

La resposta a l'11-S que ningú vol sentir

El cantautor Steve Earle es fica a la pell del talibà americà en el disc 'Jerusalem'

Reportatge

RAMÓN VENDRELL
BARCELONA

Si Bruce Springsteen és la veu del poble nord-americà, Steve Earle és el trobador de l'abisme que s'obre sota els peus de la mateixa col·lectivitat. A *The rising*, el seu últim disc, el *Boss* aplica ànima al trauma nacional causat pels atemptats de l'11-S. La resposta d'Earle als atacs terroristes, per contra, ha estat denunciar la corrupció de la idea d'Amèrica, el Nou Món, la Terra de les Llibertats, a l'elapè *Jerusalem*.

La cançó *John Walker's blues* ha convertit Earle en l'enemic públic número u de la majoria moral. El cantautor adopta en aquest tema el punt de vista de John Walker Lindh, el talibà americà, per intentar comprendre per què aquest infeliç va renunciar a la seva cultura i va abraçar el fonamentalisme islàmic. «Només sóc un noi americà criat amb MTV / He vist tots els xavals dels anuncis de refrescos / Però cap d'ells no s'assemblava a mi / Així que vaig començar a buscar una llum enmig de la confusió / I la primera cosa amb sentit que vaig sentir va ser la paraula / de Mohammad, la pau sigui amb ell», resa la primera estrofa.

Aquesta (auto)crítica d'una societat que és capaç d'engendrar subjectes tan disfuncionals com Walker Lindh li ha valgut a Earle ser acusat de traïdor pels sectors conservadors. El diari *New York Post*, per exemple, considera que el tema «glorifica Lindh» i que Earle «escup sobre les tombes de les víctimes» dels atemptats de l'11 de setembre.

LA SUPÈRBIA DE L'IMPERI

No acaba en *John Walker's blues*, la llenya que Earle reparteix a *Jerusalem*. L'àlbum comença amb *Ashes to ashes*, una tenebrosa, gairebé bíblica paràbola en què el bandoler del country condemna la supèrbia de la humanitat en general i de l'imperi nord-americà en particular. «Totes les torres mai construïdes s'han ensostrat / Sense importar com fossin de fortes o altes», canta com un predicador apocalíptic.

En el número *Amerika v. 6.0* (*The best We can do*), Earle s'alinea amb l'escriptor Chuck Palahniuk en la censura d'un capitalisme rampant en què el mercat s'ha menjat la política, i ja no diguem els ideals. Com «un altre consumidor satisfet en primera línia cap al somni ame-

▶▶ Steve Earle, en un concert a Nashville, al febrer.

AP / STEVE LOWRY

La valoració

EARLE «ESCUPI A LES TOMBES DE LES VÍCTIMES», OPINA EL 'NEW YORK POST'

El retret

HA ESTAT ACUSAT DE TRAÏDOR PER FER UNA AUTOCRÍTICA DELS ESTATS UNITS

ma penitenciari (*The truth*), Earle acaba la seva trista anàlisi de l'estat de la nació amb la peça que titula el nou disc, un himne de parròquia *progre* en tota regla. «Crec que un bon dia tots els fills d'Abraham / depositaran les espases per sempre a Jerusalem», expressa l'optimista tornada.

Earle, una estranya suma de Bíblia i progressisme, confessa en un text inclòs en el llibret del disc que se sent més patriota que mai. Patriota, evidentment, a la manera de Bobby Seale, Malcolm X i Martin Luther King, els quals van enfortir la democràcia al «formular les preguntes més difícils en les hores més fosques» dels Estats Units. Steve Earle, en resum, formula a *Jerusalem* preguntes que Bruce Springsteen, el sempitern empleat del mes del rock and roll, no es va atrevir a formular ni a *Nebraska*. ●

ricà», defineix un company de generació amb qui antigament vagarejava «parlant de la revolució i cantant blues».

Després de sospitar dels foscos tripijocs del Govern nord-americà (*Conspiracy theory*), ficar-se a la pell d'un *espalda mojada* (*What's a simple man to do*) i carregar contra el siste-